

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.230/2022/10. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2023. február 23. napján tartott nyilvános ülésen kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. június 30. napján kihirdetett 28.B.198/2021/38. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 szabadságvesztését és közügyektől eltiltását 5 (öt) - 5 (öt) évre súlyosítja.

Terhelt1 vádlott helyesen 2020. november 24. napjától 2020. december 3. napjáig, majd 2021. január 5. napjától volt ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben; közigazgatási területre korlátozott bűnügyi felügyelete 2022. február 9. napjáig tartott. A bűnügyi felügyelet beszámítása ezen időpontokra vonatkozik.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. év június hó 30. napján kihirdetett 28.B.198/2021/38. számú ítéletében bűnösnek mondta ki Terhelt1 vádlottat 2 rendbeli testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat], amiért őt – halmazati büntetésül – mint visszaesőt 4 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtásai fokozata börtön, amelyből a vádlott legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben

töltött idő beszámításáról, utóbbi tekintetében megállapította, hogy négy napi bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg egy napi szabadságvesztésnek. Határozott a lefoglalás megszüntetéséről: az értéktelen tárgyak megsemmisítéséről, valamint az adathordozóknak az iratoknál történő kezeléséről. A bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a büntetés súlyosítása érdekében, míg a vádlott és védője a 2. tényállási pont vonatkozásában felmentésért, mindkét tényállási pontot illetően enyhébb jogi minősítés megállapításáért, továbbá enyhébb büntetés kiszabásáért, végezetül hatályon kívül helyezés érdekében is fellebbezést jelentettek be.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.461/2021/18. számú átiratában a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezést fenntartotta. Átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a lehetséges bizonyítékokat értékelési körébe vonta és megvizsgálta, és ezek alapján állapította meg a történeti tényállásokat. A törvényszék indokolási kötelezettségének is eleget tett és a cselekmények anyagi jogi minősítése is helyes. A büntetés kiszabása körében a fellebbviteli főügyészség arra mutatott rá, hogy jóllehet a törvényszék a bűnösségi körülményeket helyesen tárta fel, azonban a vádlottal szemben kiszabott büntetés – amely a büntetés középértékétől jelentősen eltér a vádlott javára – nem alkalmas a büntetési célok elérésére. A visszaeső vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértéke az ügyészi álláspont szerint nem tükrözi a visszatérően agresszív fellépésű, normakövetésre alkalmatlan vádlott társadalomra veszélyességének jelentős mértékét, ezért nem alkalmas a büntetési célok – különösen a speciális prevenció – elérésére. Ennek megfelelően a fellebbviteli főügyészség az átiratában a kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mértékének súlyosítását szorgalmazta, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[4] A vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában mindkét tényállási pont tekintetében vitatta a sértettek sérüléseinek életveszélyes jellegét, ezáltal a vádlott cselekményeinek súlyosabb megítélés alá eső anyagi jogi minősítését. Álláspontja szerint a sértettek sérülései még a közvetett életveszélyt sem érték el. E tekintetben az ügyben eljáró szakértők megállapításaira hivatkoztak, akik közvetett életveszélyes sérüléseket állapítottak meg. Az egyik szakértői véleményből pedig kiemelte, hogy azért nem kellett a sértett életét mentő orvosi beavatkozást végezni, mert a sértett öngyógyító mechanizmusa ezt elvégezte. Mindebből azt a következtetést vonta le, hogy a közvetett életveszély mindössze csak kórházi megfigyelés és műszeres vizsgálatok alapján állapítható meg és életmentő orvosi ellátást a sértettek nem igényeltek. Az 1. tényállási ponttal érintett tanú1 sértett esetében arra hívta fel a másodfokú bíróság figyelmét, hogy a szakértői véleményben foglaltak szerint életmentő orvosi beavatkozást nem kellett alkalmazni, azonnali sokkalanítást nem igényelt a sértett, testürege nem nyílt meg és nem állt fenn fertőzés vagy gyulladásos megbetegedés bekövetkezésének lehetősége sem. A 2. tényállási pontban érintett tanú10 sértett tekintetében a szakértői véleményekből azt emelte ki, hogy szakszerű orvosi leírás hiányában nem állapítható meg a sérülés keletkezésének legalább hozzávetőlegesen pontos időpontja, így még az életveszélyes sérülés bekövetkezésének esetleges elfogadása esetén sem állapítható meg az, hogy azt ténylegesen a vádlott okozta a vádbeli események időpontjában. A 2. tényállási ponttal összefüggésben a védő a jogos védelmi helyzet lehetőségét is felvetette, illetve ezzel összefüggésben a tévedés szabályaira is hivatkozott a vélt jogos védelmi helyzetre tekintettel. Alapvetően vitatta a 2. tényállási pontban rögzítetteket, amelynek lényege abban összegezhető, hogy nincsenek egyértelmű bizonyítékok arra vonatkozóan,

hogy a vádbeli események helyszínén és időpontjában Terhelt1 vádlott bántalmazta tanú10 sértettet.

[5] A büntetés kiszabása körében a védő arra hívta fel a figyelmet, hogy a vádlott az elmúlt időszakban gyökeresen megváltozott, korábbi életmódjával teljesen szakított, mélyen hívő, vallásos ember lett. Mindezek alapján indítványozta, hogy az 1. tényállási pontban a másodfokú bíróság a cselekmény minősítését változtassa meg és az tanú10 sérelmére elkövetett bűncselekményt a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntetéként értékelje. A 2. tényállási pont tekintetében elsődlegesen a vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentését indítványozta, míg másodlagosan a tanú10 sérelmére elkövetett bűncselekményt is súlyos testi sértés büntetéként indítványozta értékelni. Mindezek alapján a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte, míg harmadsorban indítványt tett az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére is, mert álláspontja szerint a tényállás nem lett kellően felderítve, ezért az elsőfokú ítélet megalapozatlan.

[6] Terhelt1 vádlott a fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. Védője álláspontjával egybehangzóan a 2. tényállási pontban rögzített – tanú10 sérelmére megvalósított – bűncselekményt illetően egyrészt az enyhébb minősítés megállapítását, másodsorban e cselekmény alóli felmentését, harmadlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését szorgalmazta. A 2. tényállási pont tekintetében a tanúk ellentmondásos nyilatkozataira hivatkozott, valamint arra a szakértői megállapításra, hogy a sértett sérüléseinek keletkezési időpontja pontosan nem állapítható meg, valamint jogos védelmi helyzete is fennállt. Az 1. tényállási pontban továbbra is beismerte bűnösségét, tanú10 bántalmazását, azonban vitatta, hogy magatartásával életveszélyes sérülést okozott volna. Összességében a terhére megállapított bűncselekmények enyhébb minősítését, ezáltal a büntetése enyhítését, harmadlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

[7] A Fővárosi Ítéltábla az ügyet nyilvános ülésen bírálta el a Be. 599. § (1) bekezdése alapján, melyen a vádlott védője az írásban előterjesztett fellebbezését változatlanul fenntartotta.

[8] Terhelt1 vádlott a személyi körülményeit illetően úgy nyilatkozott, hogy az elsőfokú ítéletben feltüntetett rablás büntette miatt indult ügyben időközben – 2022. december 1-jén – elsőfokon nem jogerős ítélet született, ahol őt 5 év szabadságvesztésre ítélték, de enyhítésért fellebbezett. A jelen ügy tárgyában az írásbeli fellebbezésében foglaltakat maradéktalanul fenntartotta, amit azzal egészített ki, hogy álláspontja szerint a tanú10 sérelmére elkövetett bűncselekményre vonatkozó bizonyítékok ellentmondásosak és kétséget kizáróan nem állapítható meg a bűnössége. Egyebekben a korábbi indítványaival egyezően nyilatkozott.

[9] Az ellentétes irányú fellebbezések közül az ügyész súlyosítást célzó perorvoslatát találta megalapozottnak a másodfokú bíróság.

[10] A felülbírálat terjedelmét illetően az ítéltábla nem osztotta a fellebbviteli főügyésztség álláspontját a tekintetben, hogy az ne lenne teljeskörű. Az ügyészség által hivatkozott törvényhely értelmében [Be. 590. § (4) bekezdés], ha az elsőfokú bíróság ítélete több bűncselekményről rendelkezett, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel

érintett bűncselekményre vonatkozó rendelkezését, illetve részét bírálja felül. A védelmi fellebbezések tartalma alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései értelmében teljeskörű, hiszen a vádlott és védője nemcsak a cselekmények jogi minősítését vitatták, hanem a 2. tényállási pont vonatkozásában bizonyítottság hiányára, jogos védelmi helyzetre vagy vélt jogos védelmi helyzetre, azaz tévedésre hivatkoztak, és ez okból a vádlott felmentését, nem utolsósorban pedig a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését is indítványozták. A fentiekből megállapítható, hogy a védelmi fellebbezések magát a tényállást is támadták, ezért az ítéltábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felülbírálat teljeskörű. Ennek megfelelően járt el az elsőfokú bíróság ítéletének felülbírálata során.

[11] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta és ügyfelderítési kötelezettségének széleskörűen eleget tett. Az ügyben jelentőséggel bíró releváns bizonyítékokat egyenként és összességükben is megvizsgálta, egybevetette, majd ezt követően mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállásokat. Számot adott a bizonyítékok mikénti értékeléséről is, megindokolta, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, míg mások vonatkozásában miért döntött azok elvetéséről. A Fővárosi Törvényszék által megállapított tényállások a fentiek szerint mentesek a Be. 592. § (1) és (2) bekezdése szerinti megalapozatlansági okoktól, így az elsőfokú bíróság ítélete felülbírálatra alkalmas.

[12] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is részletesen eleget tett. Helytállóan következtetett a vádlott elkövetéskori aktuális tudattartalmára, ebből következően a testi sértés okozására irányuló szándékára és a bűnösségére is. A védelmi érveléssel ellentétben a hatályos anyagi jogi rendelkezéseknek, valamint a Kúria 3/2013. BJE. számú határozata szerinti bírói gyakorlatnak megfelelően minősítette a vádlott cselekményeit, 2 rendbeli a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének.

[13] Az 1. tényállási pontban rögzített – tanúl sérelmére megvalósított – cselekmény tekintetében a tényállást még a védelmi oldalról sem érte támadás, különös tekintettel arra, hogy Terhelt1 vádlott a bántalmazás tényét nem vitatta, az eljárás kezdetétől bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomást tett, amit a szemtanúk egyértelműen alátámasztottak, megerősítettek. E tényállási pont vonatkozásában a vádlott azonban vitatta, hogy bántalmazása következtében a sértett életveszélyes sérülést szenvedett. Az elsőfokú bíróság az ítéletének 10. oldalán részletesen foglalkozott a sértett sérüléseivel és az igazságügyi orvosszakértő által adott szakvéleménnyel. Ebben egyértelműsítette, hogy a sértett sérülései valóban életveszélyesek voltak, azonban az életveszély közvetett volt. A törvényszék részletesen megindokolta a sérülések keletkezési mechanizmusát, amely a koponyasérüléseket illetően nyilvánvalónak mondható. A sértett ugyanis a vádlott ütése következtében esett el, amelynek eredményeként a feje tompítás nélkül csapódott a járdaszegélyhez. Azt is megalapozottan fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy mit jelent a közvetett életveszély. E tekintetben azt tartja szükségesnek kiemelni az ítéltábla, hogy a klinikai dokumentáció és a szakvélemény alapján sem kétséges, hogy a koponyaűri vérzés – akár annak legcsekélyebb, szivárgó formájában is – minden esetben életveszélyesnek minősül, mert a vérzés nem feltétlenül szűnik meg magától, hanem intenzívebben is elindulhat, amely az agykoponyán belüli duzzanatával, majd később szükségszerűen agyi beékelődéssel, tehát halállal végződhet. A folyamat elindulásának fenti két iránya teljesen bizonytalan, ezért a koponyaűri belüli vérzés folyamatos műszeres ellenőrzése,

monitorozása szükséges, mert könnyen elképzelhető, hogy a vérzés intenzitásának növekedése esetén életmentő orvosi beavatkozás szükséges. A szivárgó vérzés elállása folytán önmagától gyógyuló sérülés ezért közvetett életveszélyesnek minősült. A büntető anyagi jogi rendelkezések és az állandóan követett bírói gyakorlat a cselekmény minősítése szempontjából ugyanakkor nem tesz különbséget a közvetlen és a közvetett életveszély között, mert mindkettő életveszélyes sérülésnek minősül, e különbözőségnek a büntetés kiszabása során van jelentősége.

[14] A 2. tényállási pontban rögzített – tanú10 sérelmére megvalósított – vádlotti magatartással összefüggésben a védelem a cselekmény elkövetését sem látta bizonyítottnak. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság részletesen elemezte a rendelkezésére álló bizonyítékokat, többek között a tanúvallomásokat, amely büntetőjogi bizonyossággal alátámasztották, hogy a cselekmény elkövetője Terhelt1 volt. Foglalkozott a törvényszék a tanúk szavahihetőségével, vizsgálta az elfogulatlanságukat is és a bizonyítékok összevetése során helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a bűncselekmény elkövetője a vádlott volt, azaz más elkövető nem kerülhetett szóba, miként az sem merülhetett fel, hogy a sértett a sérüléseit más időpontban, korábban szenvedte volna el.

[15] Az elsőfokú bíróság az ítélete 17. oldalán foglalkozott a védelem által hivatkozott jogos védelmi helyzet fennállásával is, amelyről a bizonyítékok értékelésével megállapította, hogy sem valós, sem vélt jogos védelmi helyzet nem volt megállapítható a vádlott javára, így bármelyik büntethetőséget kizáró ok fel sem merülhetett. A másodfokú bíróság az e körben adott elsőbírói indokolással maradéktalanul egyetértett.

[16] A 2. tényállási pontot illetően, ha lehet még a korábbinál is élesebben vetődött fel a sérülések életveszélyes jellegének megítélése. Egyrészt a vádlott részéről vitatott volt, hogy tanú10 sérülései frissek voltak-e, másrészt – részben az előbbi felvetéssel összefüggésben, részben attól függetlenül – a védelem ismételten vitatta a sérülések életveszélyes jellegét. A törvényszék az elsőfokú ítélet 16. oldalán rögzítette, hogy a koponyaűri vérzés következtében e sértettnél is közvetett életveszélyes sérülés jött létre. Nem maradt figyelmen kívül, hogy a vádlotti védekezés a sértett sérüléseinek friss jellegét vitatta. Ezzel szemben a törvényszék – szintén az ítéletének a 16. oldalán – a szakértői véleményre alapozva megállapította, hogy a sérülések frissnek imponáltak és nem mutatkoztak olyan jelek, amelyek akár napokkal korábbi bántalmazásra vagy bármilyen egyéb sérülésre utaltak volna.

[17] Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson meghallgatta az orvosszakértőket, akik egybehangzóan nyilatkoztak arról, hogy a sértettnél a fejsérülés következtében koponyaűri vérzés indult el, amely tényszerűen kisterjedelmű volt, azonban enyhe progressziót mutatott, ezért tehát feltétlenül szükséges volt tanú10 intenzív megfigyelése és folyamatos CT vizsgálata, amellyel nyomon követték a vérzést, hogy szükség esetén azonnal be tudjanak avatkozni. A szakértők az elsőfokú bíróság 35. számú tárgyalási jegyzőkönyvének 2. oldalán nyilatkoztak a tekintetben, hogy a sérülés végső kimenetele egyértelműen szerencsés volt és kizárólag a véletlenül múlt. Rögzítették, hogy a vérzés elindult, majd később fokozódott, ezután annak mértéke csökkenni kezdett. Kiemelték, hogy a beavatkozás szintje dönti el, hogy az életveszély közvetett avagy közvetlen-e. Nem vitatható, hogy elindult a folyamat az életveszély irányába, de nem következett be, ami az orvosi szakma szabályai szerint egyértelműen közvetett életveszélyt jelent. Mindezek alapján – az íménti kiegészítésekkel - az

ítélőtábla tanuló sérülése vonatkozásában is osztotta a törvényszék azon megállapítását, miszerint e sérülés is közvetetten életveszélyesnek minősült.

[18] Összességében tehát az ítélőtábla a védelmi fellebbezésekben foglalt érvelésekkel - amelyek vitatták az életveszélyes sérülések bekövetkezését, továbbá a 2. tényállási pont vonatkozásában a vádlott általi elkövetést és a büntethetőséget kizáró okra hivatkozást – nem értett egyet és az e körben elfoglalt elsőbírői álláspontot minden tekintetben megalapozottnak találta.

[19] A bűncselekmények minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek, mert a vádlott azzal a magatartásával, hogy a két sértettet megütötte, akik az ütéstől a földre kerülve koponyasérülést szenvedtek és ennek következtében náluk közvetett életveszélyes állapot alakult ki, megvalósította a 2 rendbeli életveszélyt okozó testi sértés büntetettét.

[20] Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor azt állapította meg, hogy az eredmény tekintetében a vádlott eshetőleges szándékkal cselekedett, mert az életveszélyes sérülés kialakulását nem kívánta, azonban ennek reális lehetőségébe belenyugodva cselekedett, mert fel kellett ismernie, hogy a magatartásának következményei akár ilyen súlyos eredménnyel is járhatnak.

[21] A Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pontja értelmében visszaeső a szándékos bűncselekmény elkövetője, ha korábban szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, és a büntetés kitöltésétől vagy végrehajthatósága megszűnésétől az újabb bűncselekmény elkövetéséig három év még nem telt el. Helyesen állapította meg erre figyelemmel az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott visszaeső. Vizsgálta a másodfokú bíróság a vádlott különös visszaesői minőségének lehetőségét is, mert a Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pontjának a) alpontja értelmében különös visszaeső az a visszaeső, aki mindkét alkalommal ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekményt követ el. Terheltl visszaesői minőségét az elsőfokú ítélet 3. oldalán az 1. pont alatt feltüntetett elítélés alapozza meg, amelyben a vádlottat a bíróság többek között erőszakos jellegű bűncselekmény (garázdaság) miatt is marasztalta. A garázdaság erőszakos jellege felvetette a vádlott különös visszaesői minőségének elvi lehetőségét. A másodfokú bíróság ezt megvizsgálva arra a következtetésre jutott, hogy nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a különös visszaesés megállapítását mellőzte. E körben hivatkozik az ítélőtábla az EBD2019.B.18. szám alatt közzétett döntésre, amelynek lényege szerint a különös visszaesés megállapíthatóságához szükséges hasonló jellegű bűncselekmények körét csak a törvény határozhatja meg, ezek köre nem bővíthető. A különös visszaesés szempontjából hasonló jellegűnek tekintendő bűncselekményekről korábban a Legfelsőbb Bíróság 14. számú Irányelvének IV. része adott eligazítást, amely azonban 1994. március 25. napján hatályát veszítette. Ezt követően a cselekmények jelleg hasonlóságának megítélésére kizárólag a törvényben írt rendelkezések a figyelembe vehetők. A törvénynek a különös visszaesésre vonatkozó szövegezéséből megállapítható, hogy e minőséget nem csupán az ugyanolyan, hanem a hasonló jellegű bűncselekmények is megalapozzák. A Legfelsőbb Bíróság 14. számú Irányelvének hatályon kívül helyezését követően nem a bíróságok értelmezésére bízta a jogalkotó a hasonló jellegű bűncselekmények megítélését, hanem csak azok a magatartások tekinthetők ilyennek, amelyeket a Büntető Törvénykönyv a különös részi tényállásokhoz fűzött értelmező rendelkezésekben kifejezetten ilyen deliktumként jelöl meg. Összességében tehát

megállapítható, hogy a különös visszaesésnek a Btk. Záró Részében körülírt általános fogalmát egybe kell olvasni a különös rész egyes bűncselekményeihez fűzött speciális értelmező rendelkezésekkel. Ez utóbbiak bírói mérlegelést meg nem engedő, kőgens rendelkezések. A különös visszaesés szempontjából hasonló jellegűnek tekintendő taxatív módon felsorolt bűncselekmények köre egyedi mérlegelés eredményeként nem bővíthető. Mindezek alapján a vádlott a korábbi elítéléseire figyelemmel nem minősül különös visszaesőnek, azonban visszaesői minőségének megállapítása helytálló.

[22] A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel a vádlott javára szóló enyhítő, illetve a terhére értékelendő súlyosító körülményeket, azok kiegészítésre, pontosításra nem szorulnak. A vádlottal szemben kiszabható büntetés tételkerete – figyelemmel a halmazati szabályokra is – két évtől tizenkét évig terjedő szabadságvesztés, amelynek a középértéke hét év. A büntetés kiszabása során ez a kiindulási pont, amelyhez igazítva kell a bíróságnak értékelnie az enyhítő és súlyosító körülményeket, a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességét és nem utolsósorban a bűnösség fokát is. Osztotta az ítéltábla a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában foglaltakat a tekintetben, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések nem alkalmasak a büntetési célok elérésére sem az általános, sem a speciális megelőzés szintjén. Az elsőfokú bíróság által helyesen és maradéktalanul számba vett bünteteskiszabási tényezők között jelentős túlsúlyban vannak a súlyosító körülmények, amelyek mellett komoly jelentősége nincs annak a ténynek, hogy a vádlott az 1. tényállás pont alatti cselekményét beismerte. Azt is helytállóan ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottat még a jelen eljárás sem tartotta vissza az újabb erőszakos bűncselekménye elkövetésétől, amely azt igazolja, hogy szemléletmódja az elmúlt időszakban nem változott, még annak ellenére sem, hogy immár visszaesőként ítélte őt el a bíróság. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság sem látta elégségesnek és célra vezetőnek a törvényszék által kiszabott büntetések mértékét, ezért Terheltl szabadságvesztés büntetésének és közügyektől eltiltásának mértékét egyaránt 5-5 évre súlyosította, ezt találta arányban állónak a vádlott által elkövetett cselekményekkel. A változatlanul töretlen ítélkezési gyakorlat szerint a büntetés elmaradhatatlan, melynek személyre szabottnak és tettarányosnak kell lennie, hiszen csak ezeknek a céloknak az érvényre juttatásával érhető el az a célkitűzés, hogy a büntetés minden körülmények között nevelőhatással bírjon. A szabadságvesztés megemelt tartamához igazodva szintén súlyosította a másodfokú bíróság a közügyektől eltiltás mértékét is. Az elsőfokú bíróságnak a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, valamint a feltételes szabadság legkorábbi lehetőségére vonatkozó rendelkezései törvényes, csak úgy, mint a lefoglalt tárgyakról történt határozata is.

[23] Az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes fogvatartásban, illetve bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításánál tévedett, mert azok kezdő és végpontjait duplán számította be, ezért azokat a rendelkezésre álló iratok alapján korrigálta a másodfokú bíróság.

[24] A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az ítélet törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdésében írtak felhívásával helybenhagyta.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Zsótér Zsuzsanna s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 28.B.198/2021/38. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.230/2022/10. számú ítéletében írt változtatással a 2023. év február hó 23. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. év február hó 23. napján

dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke